

01.05.2020

"אצלנו בקורונה"

יום העצמאות

"מבצע יונה" - 1956

אבי- מורשתנו/ עירית רום

עסקת הנשק הגדולה שחתמה מצרים עם צ'כיה במאי 1955, העמידה את ישראל במצב קשה מאד מבחינת יחסי הכוחות הצבאיים באזור. מדינת ישראל הייתה צריכה לעשות כל מאמץ על מנת להגדיל ולחדש את הצבא.

המדינה היחידה שהייתה מוכנה למכור נשק לישראל הייתה צרפת (בגלל סכסוך עם המצרים). ואכן החלה למכור כמויות קטנות והיחסים בין שתי המדינות התהדקו בהדרגה.

המפנה הגדול חל באפריל 1956 כשפתחה צרפת את מאגרי הנשק לרכש ישראלי.

בין הפריטים שנרכשו ע"י צהל בעסקה עם הצרפתים היו טנקים משופרים מסוג "שרמן", "AMX13" וכמויות גדולות של תחמושת.

על מפקד חטיבה 7 של חיל השריון – **אורי בן ארי** הוטלה המשימה לפרוק את הציוד ולהעבירו למחסני צהל. שיטת הגעת הנשק הייתה מוכתבת משיקולי סודיות חמורים שאפפו את המבצע. הטנקים והציוד האחר הועמסו על נחתות גדולות בצרפת, ולאחר שחצו את הים התיכון והגיעו באישון לילה לנמל הקישון, שם, בעבודה מאומצת ובחשאיית מלאה נפרקו הנחתות עוד באותו לילה והפליגו חזרה לצרפת. וכך במשך שלושה לילות הנחתות פרקו את הטנקים והתחמושת והפליגו חזרה לבסיס האם.

באחד מלילות המבצע בקרו במקום הפריקה שר הביטחון- דוד בן גוריון, חברי הביטחון והחוף של הכנסת ושגריר צרפת בישראל, נלווה אליהם המשורר נתן אלתרמן.

ערב מבצע קדש, רצה בן גוריון לרמוז באופן כלשהו על "מבצע יונה" (שנקרא כך לזכר יונה הנביא).

הוא עשה זאת ע"י הקראת שירו של נתן אלתרמן שנכח כאמור באחד מלילות
המבצע:

"אולי זה לילה שהיה, או לילה שיהיה,

זה לילה שכיום אין תואר לו ושם.

**אך בבוא היום יקום גילוי,
חדש.**

נקוב בתאריך,

**והוא אולי הסף אשר מעבר לו
המרחבים והשלום.**

**מגיע מרחוק ועולה על החוף, ובעוד
כולו דמיון**

**ליל חייל פשוט אשר עודו אילם, אשר
כל ראהו, כה יאמר:**

**כבר כולו ממש. ועם נגיעתו הראשונה
באדמה הוא נהפך לכוח יהודי."**

ראיתי לילה בו הוכרעה הכף.

עוד יסופר.

נתן אלתרמן.

על "מבצע יונה", קבלה פלוגה ג', גדוד 9 של חטיבה 7, בפיקודו של **אורי רום** את
צל"ש הרמטכ"ל מ - רב אלוף משה דיין. הצל"ש ניתן על אומץ לב, מסירות והתמדה
בתנאים הקשים בביצוע המשימה.

אבי-אורי רום (רוזנבלום), נולד ב1926 לאנשי השומר וגדוד העבודה בכפר גלעדי.
גדל בבאר טוביה. היה חבר בהגנה. לחם ב- "קרבות מרים" במלחמת השחרור, הקרב
על משטרת עירק סועידאן ונגבה כולל פינוי ילדי נגבה. שימש כקצין מבצעים במחוז
הנגב ומפקד פלוגה בגבעתי.

ב1950, השתחרר מהצבא כקצין צעיר וזמן קצר לאחר מכן שכבר החל את לימודי ההנדסה חזר לצבא והיה מראשוני יחידות חיל השריון וסמג"ד גדוד 9. היה במחזור ראשון של פ"ומ ולאחר מכן מונה לתפקיד מפקד גדוד 9 של חטיבת השריון 7.

- במבצע קדש היה מג"ד 82.
- ב1960 נשלח לקורס שריון מתקדם ב-פורט נוקס ארה"ב והיה בוגר המחזור הראשון של מכללה לביטחון לאומי ב1964.
- ב1964 מונה לפקד על בית הספר לשריון ובמקביל פיקד על חטיבת מילואים 37 שאיתה נלחם במלחמת ששת הימים בגולן ובשומרון.

אחרי מלחמת ששת הימים, נסענו לסינגפור שם אבא אורי כיהן כראש משלחת צה"ל שבנתה ואימנה את הצבא המקומי כשסינגפור קיבלה את עצמאותה מידי הבריטים.

- ב1971 קרא לו ישראל טל, חברו מילדות בבאר טוביה להיות שותפו בתכנון טנק המרכבה.
- ב1972 הועלה אורי בדרגה ל תת אלוף וזמן קצר לאחר מכן מונה להיות ראש הגא, תפקיד בו כיהן גם במלחמת יום כיפור.

אבא פרש מהצבא ב1974 ובאזרחות היה מנכ"ל חברת בניה.

אבי נפטר ב2009, מעולם לא סיפר לי על מורשת הקרב שלו, היה איש צנוע, הומניסט, איש שלום אוהב אדם באשר הוא אדם. שנא את הכיבוש, חש גאווה שאני פועלת נגד הכיבוש. ואמר לי שהאמין שהשטחים נכבשו לצורך משא ומתן על השלום. היה תמים אבא שלי.

חלק ממורשת הקרב שלו נודעה לי דרך ראיונות שבני ערכו עימו בעבודות לבית הספר. והרבה ממה שהקדיש לזיכרון הנופלים בחטיבה ומפגישות עם אנשים שליווה ותמך בהם לאורך השנים.

יום העצמאות

"מלחמת ההתשה" - 1969

חטיפת הראדאר המצרי/ בני לוטם

בשנת 1969, הייתה מלחמת ההתשה בגבול ישראל מצרים לאורך תעלת סואץ. המלחמה נודעה בשם "**מלחמת 1000 הימים**" מ-12/6/1967 (סיום מלחמת ששת הימים) ועד 08/08/1970 כשנחתמו הסכמי הפסקת אש.

המצרים הפגזו את המעוזים הישראליים, וישראל השיבה בירי תותחים למתחמים מצריים לאורך התעלה ובתוך מצרים. היו גם פעולות קומנדו ביניהם: כיבוש האי גרין ופשיטה באזור א-סיוט בעומק מצרים. חיל האוויר התקיפו פעמים רבות את מתחמי הטילים המצרים והמכ"ם שלהם. אולם המצרים המשיכו בירי מדויק נגד המטוסים, ואף הצליחו להפיל כמה מהם. מתוך בדיקת תצלומי האוויר שנעשו מעל שטחי מצרים באזור ראס ער'ב, בציוד המצרי של מפרץ סואץ, מול אבו רודיס, הבחינו מפענחי התצ"א במחפורת גדולה ובה נראו 2 משאיות רוסיות. מאחת מהן, נראה משהו הדומה לאנטנות. מסביב למתחם, לא נראו תעלות הגנה עם עמדות ירי להגנה מפני התקפה. ולא זוהו גדרות או שדות מוקשים. הכל נעשה במתכוון בכדי להסוות את המקום שיראה כאזרחי וזאת בכדי לא למשוך תשומת לב.

בצה"ל, החליטו לתכנן פשיטה על המקום. ולבדוק אם אכן זהו מתקן ראדאר מצרי, או סתם משהו אזרחי תמים. אז עלה הרעיון שבמקום להשמיד את תחנת המכ"ם, אם אכן יש שם כזו, צהל "יגנוב" את המכ"ם ויעביר אותו בשלמות לישראל, כדי ללמוד את דרכי פעולותיו, ובכך לעזור לחיל האוויר ללמוד איך להתחמק מהטילים.

בצה"ל היה מנהג לתת ביצוע פעולות קומנדו ליחידות שונות שהיו בצנחנים או בסיירות למיניהם. הפעם, הגיע "התור" לגדוד הנח"ל המוצנח שנקרא גדוד 50. לפעולות כאלה מעבר לקווי אויב נבחרו החיילים הטובים יותר בגדוד, וכך יצא שלמשימה נבחרו המפקדים של הגדוד מרב"טים ועד המג"ד, כשבוע לפני יום הפעולה, יצאנו לאימונים באיזור צריפין שם היו משאיות רוסיות מדגם "זיל". תפקידנו היה לפרק את ארגז המטען מהמשאית עצמה במהירות ובחשיכה מוחלטת. אנחנו עדיין לא ידענו דבר על מטרת הפעולה.

האימון שלנו היה כמו של עובדי מסגריה ורתכים שעובדים עם ברנרים ומספרי ברזל ענקיות לגזירת הברגים שהחזיקו את הארגז. בנוסף, הייתה מדידת זמנים לביצוע מהיר של פירוק המשאית.

בתאריך- 26/12/1969 טסנו לבסיס צה"ל באבו רודיס ואז קיבלנו גם תדריכים יותר מדויקים לגבי מהות הפעולה שעומדת לפנינו. פרטים אחרונים ואת ברכת הדרך, קיבלנו מהרמטכ"ל בערב הפעולה.

היה זה יום שישי בערב. היה ירח מלא ואנחנו טסנו ב 3 מסוקי "סופר פרלון" לכיוון המטרה. כולנו התלבשנו במדים בהירים של הצבא המצרי שהיו מתאימים יותר לשטח מסביבנו. נחתנו כ 8 ק"מ מאזור התחנה. יצאנו לדרך, כאשר הושאר כוח חסימה מכוחותינו ליד מתחם מצר גדול שהיה כ 10 ק"מ מאיתנו בכדי למנוע הגעת תגבורת.

גם כשהתחלנו ללכת, לא ידענו באופן מוחלט, אם זו תחנת מכ"ם אמיתית, אבל כשהתקרבונו ליעד ניתן היה לראות במשקפת הלילה את האנטנות נעות בסיבוב, אז היה ברור לכולם שאכן זו תחנת מכ"ם פעילה ולא "דמה". באותן השעות, התחנה הייתה בפעולה היות ותואם עם צה"ל שמטוסים יטוסו מעל השטח המצרי כדי שהמכ"ם יפעל. די מהר התקרבונו לאזור התחנה וניתן היה לראות שיש שם רק 4 שומרים. כאמור, לא היו גדרות או מוקשים כך שהגענו קרוב מאד.

לאחדים מאיתנו, היו תת-מקלע "עוזי" עם משתיק קול ועד מהרה פגענו בכל השומרים. נכנסנו למתחם, ותפסנו גם את מפעילי הראדאר שישבו בתוך הקרון, ולא הבינו מאיפה נופלים עליהם חיילים ישראלים. אני הייתי בכוח שתפקידו היה לפרק את הקרונות. אלא, שהעבודה הפעם הייתה קשה יותר מהעבודה באימון. המשאיות היו די חדשות, לא כמו אלה, החלודות שהיו במחנה צריפין, עליהם עשינו אימונים. לאחר חיתוך כל הברגים וסילוק האנטנות, הוזעקו לשטח 2 מסוקי "יסעור". אנשי חיל האוויר שבאו איתנו, קשרו מסביב ומתחת לקרונות רצועות, המסוק הראשון התקרב ובעזרת הכוונה נכונה ירד עד שחוברו אליו הרצועות. מיד אחרי זה, המסוק התרומם לאט ואיתו המטען היקר. כולנו פרצנו בקריאות שמחה ומחיאות כפיים. אחרי מספר דקות הגיע המסוק השני, הוא חובר לקרון השני והמריא למעלה. כאן אנחנו למעשה סיימנו את תפקידנו. התארגנו במהירות ויצאנו לכיוון נקודת החבירה עם המסוקים שאיתם הגענו. באור ראשון חצינו שוב את מפרץ סואץ בדרך לאבו רודייס הביתה.

כמובן שכולנו יצאנו באותה השבת הביתה, אבל קיבלנו פקודה חד משמעית לא לספר דבר על הפעולה שעשינו. מותר היה לספר שהיינו בפעולה במצרים וזהו. אחרי שבוע התפרסם בעיתון לונדוני כי ישראל "גנבה" 7 טונות של סודות ממצרים. מיד אח"כ הסיפור התפרסם בעולם כולו.

ולסיכום: הפעולה הזו הייתה לפני 50 שנה ואני זוכר כמעט במדויק את מה שאירע בלילה ההוא.

יום העצמות

חגיגת ערב יום העצמות ב - ZOOM

תודה רבה ל 60 + חברי וחברות קהילת מצר שהצטרפו לחגיגה
משותפת!

לצפייה בהקלטה של הערב, מוזמנים/ות ללחוץ על הקישורים:

<https://drive.google.com/file/d/1HEqzUmJanMHAUd0mQ3XXmVbW5Zi8v6Vf/view>

<https://www.youtube.com/watch?v=Kyqroe74eHA&t=10s>

<https://www.youtube.com/watch?v=iLp8wFIQoZw&t=516s>

יום העצמאות

ברכות הדלקת המשואות

▪ משואה לבריאות/ שרית ברא"ס

אני מתכבדת להשיא משואה זו לבריאות.

לכבוד הבריאות הגופנית, הנפשית והחברתית של כולנו.

נגיף הקורונה שהשתלט לאחרונה על חיינו הזכיר לנו עד כמה חשובה ושברירית עלולה להיות הבריאות של כולנו. עד כמה וירוס קטן ומסתורי יכול לשנות סדרי עולם. עד כמה כולנו תלויים איש ברעהו ועד כמה חשובה קהילה תומכת ומכילה לבריאות בכלל.

לכבוד הצוותים הרפואיים העמלים בימים רגילים למען בריאות הציבור ובימי הקורונה אף יותר.

לכבוד כל הצוותים: צוותי הניקיון, הנהגים, צוותי המעבדות, האדמיניסטרציה, הדיאטניות, עובדים סוציאליים, הפסיכולוגים, הפיזיותרפיסטים, הרוקחים, הרנטגנאים, האחיות, הרופאים, המרפאות בעיסוק, הקלינאיות בדיבור, הכלכלנים, אנשי הלוגיסטי ועוד המון אנשי מקצוע שמאפשרים למערכות הללו לעבוד. לכבוד כל הצוותים הללו המתמודדים במשבר האחרון ובכלל, ימים ולילות על מנת לתת מענה רפואי, לכל המטופלים באשר הם. עבודה בבתי חולים ובקהילה היא דוגמה לעולם בו אין משמעות לדת, למין או לכל הבדל חיצוני אחר. היא מיקרוקוסמוס של שיתוף פעולה ומראה שאם רוצים הכל אפשרי. לכבוד כל הצוותים הללו, המתמודדים במשבר זה בתנאים של אי וודאות תוך תחושת איום לבריאות המטופלים ואף לבריאותם הם.

לכבוד צוותי הסיעוד בקהילה ובבתי החולים. שנת 2020 הוכרזה ע"י ארגון הבריאות העולמי כשנת האחים האחיות והמיילדות, לא ידענו בתחילת השנה שאנו צוותי הסיעוד נעמוד מול אתגר כה גדול. מקצוע הסיעוד הוא מקצוע מוביל, לומד, מתחדש ובעיקר מלווה את המטופלים לאורך כל מעגל החיים. ולכן רוצה לציין את כל אחיות מצר בעבר בהווה ובעתיד:

שורית ז"ל, חנה ז"ל, יוכבד ז"ל, רחל מזרחי, מינה לביא, ענת אביטל, עירית רום, בטי, גל, רוזי, אלמוג ונגה רותם (ואם שכחתי מישהי אתה הסליחה).

לכבוד הקהילה שלנו – קיבוץ מצר, שיודעת גם בשעת משבר בריאותי לתת מענה לכל האוכלוסייה, שערבות הדדית ותמיכה הן לא רק סיסמאות אלא דרך חיים.

לכבוד המשפחות התומכות בצוותים הרפואיים ומשפחתי שלי, המכילים ומבינים כי להיות אחות היא לא רק עבודה אלא דרך חיים, דרך חיים לתת מענה בכל שעה בכל יום לחולים, לבריאים, לצוותים שממשיכים ועובדים 24 שעות ביממה שבעה ימים בשבוע.

לכבוד ההזדמנויות והאתגרים שהביא לנו נגיף הקורונה.

בשביל החמלה.

לכבוד ימים שפויים בהם ניתן מרשמים לפעילות גופנית, לטיולים, לחיבוקים:

"להקלה בהפרעות נשימה ועיכול

לא להפסיק לקחת עד סוף הטיפול

כל שעה נשיקה, כל שעתיים חיבוק"

למען כל אלו אני מתכבדת להדליק משואה זו.

משואה / שלמה מוהדב

אני, שלמה מוהדב, בן רחל ונורי מוהדב מתכבד להשיא משואה זו ביום העצמאות ה-72 למדינה. יום עצמאות שונה ואחר, בו כל הישראלים וכל

העולם נאבקים מול אויב <https://www.youtube.com/watch?v=T->

ארור ובלתי נראה. נלחמים בו ונשמרים על נפשותינו,

מקווים להביס אותו בהקדם בעזרת צוותי הרפואה, המלאכים המסורים.

לשוב ולהתחבק עם משפחתנו בהקדם ולהביע אהבה כמו

שהיינו רגילים תמיד

בחום, בחיבה ובחיבוק.

ולתפארת מדינת ישראל!

▪ משואה למען החוסן החברתי/ שירה דרומי וגל רימברג

חג עצמאות שמח לכל המשתתפים והמשתתפות בזום עצמאות 2020 קיבוץ מצר. אנחנו שמחים להשיא משואה למען החוסן החברתי בקיבוץ מצר.

ישבנו וחשבנו מה אפשר לכתוב על החוסן החברתי בקיבוץ ואיך מתחילים? ואז נזכרנו במדוע ביקשו מאיתנו להשיא את המשואה הזו.

איזה דוגמא יותר טובה יש לחוסן החברתי בקיבוץ מצר מאשר הנעורים שלנו. הגישה של חינוך פנימה, להפגיש, לאתגר ולהכיר את הקהילה בה אנו גרים. היא שמנחה אותנו בשנתיים האחרונות כמדריכי נעורים במצר.

הרעיון של לקחת חלק בעיצוב דור העתיד של מצר הוא זכות. אותו חוסן חברתי שלשמו אנו משיאים משואה בא לידי ביטוי בנעורים שלנו, ושלכם. מאחלים לכולכם וכולכן חג עצמאות שמח.

שירה וגל

משואה לערבות ההדדית / גור חברוני

אני מתכבד להדליק משואה זו בשם "הנקלטים החדשים".

אפתח בציטוט פרי עטו של שכנינו מצפון, חליל ג'ובראן:

"הבידוד, כסערה שקטה השוברת את כל ענפינו היבשים. אך בו בעת, שולחת את שורשינו החיים עמוק אל תוך האדמה הפורייה. האדם מתאמץ כדי למצוא חיים בחוץ, ואינו מודע לכך שהחיים אותם הוא מחפש נמצאים בפנים".

רבים מאיתנו, בני הקיבוץ, יוצאים בצעירותנו לחפש חיים בחוץ. וכך, במהלך הדרך מבינים שהחיים אותם אנחנו מחפשים נמצאים כאן, בתוך הקהילה החמה של קיבוץ מצר. סערת הבידוד הפוקדת אותנו בימים אלה, מחדדת את חשיבותה של הערבות ההדדית במצר, ואף מעמיקה את שורשינו במקום.

שנדע ימים טובים יותר ושלעולם לא נשטח את העקומה... של הקליטה במצר.

חג עצמאות שמח

תמונות מהארכיון

עדכון משפחתי- קורונה בניקרגואה/ יסמין רותם צפר

שלום לכולם,
חשבתי לשתף קצת איך נראית שגרת קורונה במדינת עולם שלישי.. ניקרגואה.

אנחנו גרים פה כבר כמעט 6 שנים. לפני שנתיים עברה ניקרגואה נסיון הפיכה שהתחיל בהפגנות נגד המשטר ונמשך בערך חצי שנה עם מחסומים בכבישים, שיתוק כלכלי, צעדות, הפגנות שריפות, אלימות רבה. כבעלי מסעדה שמשרתת בעיקר תיירים נפגענו מאוד. העסק היה סגור כמעט 4 חודשים ולקח זמן רב להתאושש מהתקופה הזו.

עברו שנתיים, בניקרגואה הייתה הרגשה שדברים חוזרים למסלולם, התיירים חזרו והרגשנו שיפור יפה במכירות. ואז הגיעה הקורונה... אז נכון לעכשיו, שוב המסעדה שלנו סגורה כבר יותר מחודש ואין לנו מושג מתי נוכל לפתוח שוב. המשטר בניקרגואה מוזר מאוד. מכחיש את קיומה של הקורונה כמעט לחלוטין. הנשיא ואישתו הסגנית מעודדים פעילויות כמו תהלוכות ומסיבות, בתי הספר הציבוריים פתוחים, השווקים פתוחים וכאילו הכל כרגיל. בפועל, רוב האנשים מבינים שהקורונה היא דבר אמיתי ולכן רבים מקפידים על מסיכות, מסתגרים בבתים ובתי ספר פרטיים עברו ללמידה מרחוק. תיירים כמובן שאין בכלל, מלבד כמה מסכנים שנתקעו במדינה כשנפסקו הטיסות. לא ברור מה מספר החולים או הנדבקים במדינה כי אין מידע אמין מהמדינה ואין בדיקות. אנחנו מניחים שהמצב לא חמור מאוד, אבל בהחלט דואגים מכך שאין בכלל התערבות של המדינה לעצירת הנגיף.

אנחנו כמשפחה החלטנו להעביר את הזמן הזה על חוף הים. בשגרה הבית שלנו נמצא במרכז העיר גרנדה, אנחנו מכירים המון אנשים בעיר ולילדים יש חברים. היה לנו ברור ש יהיה לנו מאוד קשה לשמור על ריחוק ולהתבודד באמצע העיר. חוץ מזה, אין בגרנדה פארקים או אזורים פתוחים שבהם אפשר להתאוורר, אז אם היינו נשארים בגרנדה היינו משתגעים 24 שעות בתוך הבית (כמו בכל העולם...). אני לא מבינה איך אפשר... לשמחתי הייתה לנו אפשרות לשכור בית קטן על חוף האוקיינוס השקט ולהעביר את הזמן פה. אז ככה זה, אנחנו בחופשה כפוייה, יש לנו בית חמוד, בריכה, ים משגע, הילדים מקבלים משימות מביה"ס ואנחנו מבצעים ומנסים לשמור

על שגרה של עשייה ופעילות. לא נעים להתלונן, אבל כבר די משעמם לנו ורוצים מאוד לחזור לבית שלנו, הילדים מתגעגעים לחברים ואנחנו דואגים מאוד לעסק ולעתיד הכלכלי שעבדנו קשה בשבילו. גם הנסיעה לארץ בקיץ בספק והילדים שלי חוששים שלא יראו את המשפחה בקרוב.

אני מוטרדת מאוד מהמצב הפוליטי בארץ, קוראת חדשות ולא מאמינה לאבסורד, לשחיתות הגלויה ולחוסר הבושה. מעריכה מאוד את האזרחים שלא מתייאשים וממשיכים להיאבק על צדק ודמוקרטיה. אני חיה במדינה שבה דמוקרטיה וצדק לא קיימים והאזרחים פה מושתקים ועניים. קשה לראות כל כך הרבה קווים מקבילים ודמיון בין מדינת עולם שלישי מפגרת למדינה "דמוקרטית" ומפותחת כמו ישראל. גם ניהול משבר הקורונה מרגיש לי יותר כמו ניסוי עולמי בשליטה על אוכלוסייה מאשר צורך אמיתי בהגנה. אני מבולבלת ומתקשה להאמין למקבלי ההחלטות.

**מקווה שנחזור לשגרה בקרוב. מקווה לבקר בקיץ בארץ. מקווה שאפשר יהיה לגעת ולחבק קרובים בלי לחשוש.
ד"ש מניקרגואה. משפחת צפר, דודו, יסמין, איתמר ויובלי.**

שרותי רכב מצר

"שרותי רכב מצר" הינו מרכז שרות לרכב, מורשה משרד התחבורה, עם הסמכות לתיקוני מכוניות: בנזין/דיזל, חשמל ומיזוג אוויר, היברידי וחשמלי, פחחות וצבע, טרקטורים ומכוניות ניידות. הבעלים הם קיבוץ מצר והעובדים הם: **אתי בר לוי** - אשר על המשרד, **מוחמד גנאים** - פחח וצבע, **חאלד דארג'מה** - מכונאי, **דניאל דרור** - מכונאי, **יובל ברא"ס** - מנהל.

אנו מוכרים כאחד המוסכים המקצועיים ביותר באזור, תמיד מנסים להדביק את קצב התפתחות ענף הרכב בעולם. עבודות הפחחות והצבע שיוצאות מאיתנו מקבלות שבחים רבים מבעלי מקצוע.

למרות זאת, איננו שוכחים לרגע ומבקשים מכולם לא לשכוח שכולנו בני אדם, לכולנו יש הצלחות, כישלונות – וכולנו פועלים כדי להמעיט בכישלונות ולהגביר את ההצלחות, כבכל תחום בחיינו!

נתבקשנו לענות על מספר שאלות לעלון:

▪ איך היה לפני הקורונה? מה קורה עכשיו?

סיימנו את שנת 2019 טוב.

שנת 2019 התאפיינה בירידה בהכנסות, ירידה בהוצאות ו"הרמת כסף מהרצפה" – סה"כ, הבעלים מרוצים כי האפיון הבולט ביותר של השנה היה עליה ברווחיות, ברווח הנקי. זו הייתה שנה שבה הורדנו כוח אדם, לא ויתרנו על לקוחות מהקבוץ אבל העזנו לברור לקוחות חיצוניים. זו הייתה שנה שבה הצלחנו לשלוט טוב יותר בהוצאות העסק, למדנו כיצד להיות עסק קטן יותר אבל מרוויח יותר!

ואז הגיעה שנת 2020... שהתחילה סביר עד הקורונה: כל השוק, כל המשק, כל החיים "תקעו ברקס". מובן היה שצריך לעשות מעשה. לא להתפרק, להפחית עלויות ככל שניתן, להמשיך לתת שרות ללקוחות שידרשו, להישאר בתודעת הלקוחות באזור.

בהתייעצות עם גוסטי, המנהל הישיר שלנו, החלטנו להוציא שני עובדים לחל"ת. פחחיה נסגרה באופן זמני – ההנחה הייתה שלא יגיעו רכבים עם תאונות כלל כי רכבים לא ייסעו בכבישים – ובמכונאות נשארנו עם יובל ודניאל מעין עירון -יומיים בשבוע, וכמובן אתי המנצחת על הצד האדמיניסטרטיבי במשרד. הצלחנו לשרוד את התקופה בצורה זו, לא היה לקוח/ה שנדחה!

לקוחות שהגיעו בחודש הקורונה הגיעו מכל האזור. כמובן ממצר ומצרפלים, חריש, להבות חביבה, מאור, עין שמר, ברקאי, מענית, כרכור, פרדס חנה, בנימינה וחדרה. עם מגוון תקלות מ"רכב לא הניע 4 שבועות ואין מצבר" ועד החלפת מנוע. אנו חוזרים לעבודה מלאה ב-3/5/2020 ומקווים שיהיה פיצוי על חודש אפריל בעיקר!

▪ האם יש קשר למוסכים אחרים?

"שרותי רכב מצר" מאז ומעולם חי בשלום עם כל המוסכים באזור. יש מוסכים שלא מכבדים קולגות, בעיקר מחשש ש"ייקחו להם לקוחות". אנו ביחסים טובים ומוכרים לטובה על ידי רוב המוסכים באזור. אנו נוהגים להתייעץ עם קולגות וקולגות מתייעצים איתנו. נבחרנו להשתתף בפילוט של כ-20 מוסכים, חברי איגוד המוסכים ובהובלתו, שמטרתו ללמד ידע טכני על ידי מדריך ולהחליף ידע בין המוסכים. הכל בוואטסאפ וכל המוסכים שבפילוט משתפים פעולה ומחליפים חוויות וידע וזה נהדר.

▪ האם המצב יחלוף? הרי יחזרו לנסוע...

מי מאתנו לא יודע שהנבואה ניתנה לשוטים...כפי שכתבתי קודם לכן, אנו מקווים שהחודשים הבאים יפצו על חודש אפריל. נכון שהממשלה מחזירה את החיים למסלולם, אזרחים חוזרים לעבודתם – אך איש מאתנו לא יכול לצפות את התנהגות האזרחים עם רכביהם ביחוד ובכלל את החלטתם לגבי הוצאותיהם.

▪ "אם כל המכוניות של מצר יטופלו כאן, זה ישנה לטובה?"

לא סתם החלטתי לשים גרשיים על שאלה זו. זו שאלה שמלווה אותי הרבה שנים ואנסה להסביר:

1. אני מבין שהכוונה היא למכוניות הפרטיות של חברי הקבוץ. כל המכוניות של הקהילה, הענפים ומצרפלים כבר מטופלות אצלנו! לכן אתייחס רק למכוניות הפרטיות של חברי הקבוץ.

2. לא קיים "בל" המכוניות": חלק מבעלי המכוניות מעדיפים מוסך אחר, מכונאי אחר, מחיר אחר וכו'. אנו מכבדים את החלטתם.
3. כולנו בני אדם, כולנו טועים לפעמים, לכולנו יש אוהדים ו/או מתנגדים – נסו אותנו ותיוכחו שאין לנו טינה לאיש! אנחנו עסק מקצועי ותו לא.
4. אין במצר מספיק מכוניות פרטיות שיגרמו לשינוי מסחרי בעסק ורוב המכוניות לא עושות יותר מטיפול תקופתי אחד בשנה.
5. נכון שזה כואב לפעמים ומציק אך בעיקר בגלל הפן החברי. היינו שמחים לתת שירות לכל החברים.
6. רק בכדי לסבר את האוזן, בבדיקה האחרונה שלנו כ-60% מהמכוניות הפרטיות במצר מטופלות אצלנו וכמובן שנשמח שיהיו עוד!
7. כל חבר קבוץ יקבל אצלנו את אותו היחס בין אם הוא לקוח קבוע ובין אם לא!

לסיום כמה טיפים חשובים מאיתנו:

- טיפולים מסודרים וקבועים, לפי הוראות יצרן, מונעים תקלות ושומרים על תקינות הרכב לאורך זמן.
- הקפידו להכניס לרכב שמנים וחלפים באיכות טובה שיבטיחו עבודה נכונה ואורך חיים בריא לרכב.
- בכל מוסך שתבחרו לטפל, בקשו לקבל חשבונית תיקון בכל סיום תיקון. הדבר חשוב לא רק בשביל רשויות המס, אלא בשביל שיהיה לכם מעקב ורישום היסטוריה לטיפול הרכב. כך תוכלו לדרוש אחריות על חלפים ועבודה במידת הצורך ולפי הוראות היצרן והרשות להגנת הצרכן ותמיד תדעו מה נעשה ברכב ועל מה בדיוק אתם משלמים.

מילה טובה לעוזי

עוזי ריכז את ענף הנוי שנים רבות, תקופת חיים.

כל מי שהגיע לחצר הקיבוץ ציין את היופי המרחבי, את הפינות הפורחות, את הדשאים המטופחים.

ראינו את עוזי יוצא עם שחר, מכוסה מכף רגל ועד ראש, חורף וקיץ.

עוזי בחור צנוע ועליו להתגאות בעשייתו המבורכת.

עבודתו נמדדה בהצלחות ויש רבות.

עבודת הנוי היא עבודה קשה, לעיתים סזיפית, בתנאי חוץ משתנים, בד"כ ללא עזרה מספקת.

אך שכרה רב!

האדמה מתגמלת את שמשקיע בה!

עוזי, תודה רבה לך!!!

מכל בית מצר!

-תודה רבה לסוקי רותם על הכתיבה!-

קורונה איננו רק נגיף / רחל ושלמה מוהדב

קרינוי זוהי אהבה. קורונה זה סידור הקמח בקערה

קורונה ריאל זהו כתר המלאכים. קורונה היא הכתר בשיניים

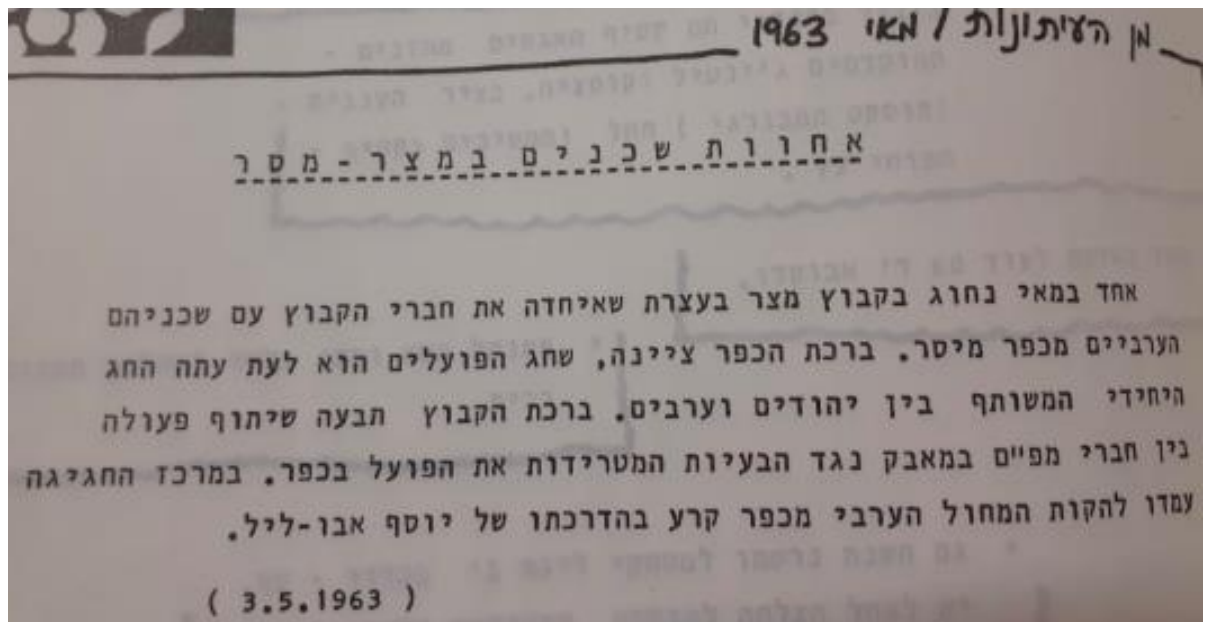
קורונה זה זר המתים המניחים על הקבר קורונה דה נוביה הוא כתר לכלה

בהמנון הארגנטינאי כתוב "קורונדוס"-
עטופים בתהילה ככה נהיה

1 במאי

"מצר, זמן קורונה, 2020, שני הדגלים מתנוססים זה לצד זה: דגל המדינה, חדש ומבריק, לצד 'דגל האדם העובד והמייצר', שחוק וקצת דהוי, מכובד האחריות, השנים והסמליות שהוא מגלם, בדרישה לעתיד טוב יותר."

יעקב דרומי

נכתב בעלון משנת 1963 - אחוות שכנים במצר- מיסר

"אחד במאי נחוג בקבוץ מצר בעצרת שאיחדה את חברי הקבוץ עם שכניהם הערביים מכפר מיסר. ברכת הכפר ציינה, שחג הפועלים הוא לעת עתה החג היחידי המשותף בין יהודים וערבים. ברכת הקבוץ תבעה שיתוף פעולה בין חברי מפ"ס במאבק נגד הבעיות המטרידות את הפועל בכפר. במרכז החגיגה עמדו להקות המחול הערבי מכפר קרע בהדרכתו של יוסף אבו-ליל. (3.5.1963)"

על טפטפות ועל תערובת. מה קודם? סיפורי מקום – אמיתי - עמנואל - 2019

המבנה רב הממדים נראה לא רע מבחוץ וכשאתה נכנס (אם תקבל אישור) תתפלא מכמות הרובוטים הממלאים את האולם הגדול ועובדים בלי הפסקה תחת השגחה של עובדים נאמנים. הרובוטים מקבלים חלקים זעירים בפתחים שונים ומתוך תזוזה אין סופית של זרועות זריזות מורכבת תוצרת שלבסוף נפלטת בצורה של טפטפות מכל מיני סוגים אשר נארזים בקרטונים ונשלחים לארצות ברחבי העולם וכמובן גם מועברים למצרפלים להזנת צינורות "להשקיה בטפטוף" אשר נמכרים בארץ ובחו"ל.

כאשר המבנה או המחסן הזה הועבר למפעל, לעניין טפטפות, הוא שופץ ללא הכר: תיקרה נמוכה אקוסטית אשר ממתנת את הזמזום של הרובוטים וגם מסתירה את גג האסבסט. המון פלואורסצנטיים. קירות הבטון החשוף נצבעו, הרצפה מבטון רוצפה. פתחו חלונות ובנו מדרגות אל הדלת החדשה המפוארת. (פעם היה שער מפתח). כמו כן נבנו משרדים מהצד ומאחורי המבנה ומחסן לתוצרת מהצד השני.

ומה היה קודם? ומה לפני? ומה בהתחלה?
חלק לא קטן מאוכלוסיית מצר וזאי זוכר שבמחסן הזה נולד המפעל, עם מעט מכונות ישנות שמילאו שקיות פלסטיק בשמפו ונקרא "כרמץ" ואחר-כך עברו למכונות שיצרו צנרת לחשמל ולהשקיה. השם שונה ל"מצרפלים" ובשנת 1980 עבר למבנה החדש והמפואר בכניסה של הקיבוץ.
ובהמשך כרונולוגית בזמן, פחות אנשים יודעים שקודם המבנה היה נגריה ובחלקו מחסן וגם שנערכו בו כמה סדרי פסח כי צריך חדר האוכל הישן לא הספיק. אך רק המייסדים היו עדים לבניית "מכון תערובת", בשנות 6-1955, שהיה למעשה מחסן לעשרות טונות של שקים עם חומרים להכנת אוכל עבור האכלת האוכלוסיות של הרפת והלולים.

הייתי "מחסנאי משק" שגם עושה תערובת מדי כמה לילות... במכון בעין שמר. באדיבות של חברי משם, שנתן לי את המכון שלהם, לשימושי בלילות, (החומרים שלי). עם שחר הייתי מגיע למצר, נוהג בטרקטור, גורר עגלה או שתיים מלאות שקים, ישירות ללולים ולרפת.
במכון החדש הרגשתי כמלך בממלכתו. היה מערבול גדול עם טנק גבוה. אפוף ענן אבק, אני שופך לתוכו את החומרים (לפי מתכונות) וממנו ממלא שקים וגורר ישר לעגלת פלטפורמה. מה? איך אפשר אם יש מדרגות?, אז זהו, שלא היו. גובה העגלה התאים לכניסה בדיוק. רק תסיים להעמיס, תעלה על

הטרקטור וסע לחלק את התערובות השונות לפי הצרכים של עגלים או חולבות, של אפרוחים או מטילות.

מפעלי גרנות סיימו להקים את "אמבר", מכון לתערובת הכי גדול בארץ ובמזרח התיכון בערך ב 1963, ומיד קיבוצים ומושבים התחילו לחסל את תעשיית התערובת המקומי ולקבל אספקה מאמבר עד היום ולדעתי זה ימשך .

אז זהו, שאחרי שמושים רבים, המחסן "שלי" עבר סופית לטובת הטפטפות ושמישהו יפסוק מתי המבנה היה יותר רועש, מעניין, מאובק, אפלולי, מלוכלך, מכוער, ויצירתי!

מצר בסרטון של ערוץ "כאן 11" לחגיגות יום העצמאות! (1:05)

תודה רבה ליוזם ברא"ס ונצר יחזקאל על הייצוג וההשתתפות!

<https://www.youtube.com/watch?v=CdyIXAiiGIM>

חידון מהארכיון

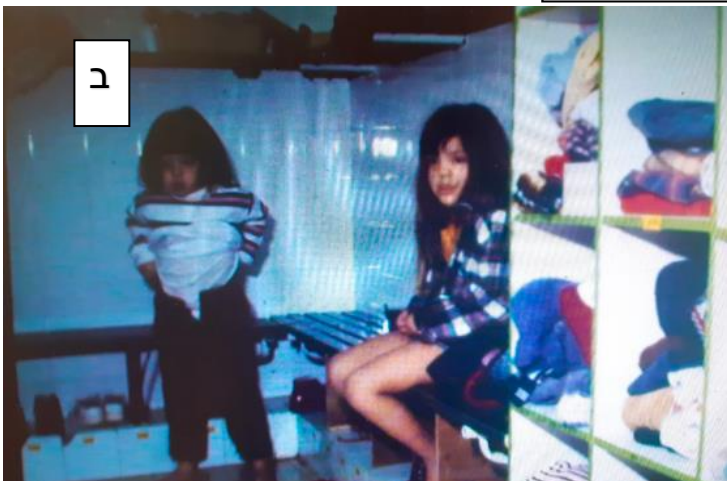
מקומות עבודה ומבנים שהיו ואינם

תשובות בעמוד הבא

א

ב

ג

ד

ה

ו

תשובות לחידון הארכיון :

ד. יעקב מילברג הסנדלר עם נכדתו

מיטל בסנדלריה

ה. תלמה ימבורג במתפרה

ו. יצחק ניסלבאום בחדר נשק

א. פסי גוטליב בבית תנוקות

ב. לינה משותפת

ג. צריף מגורים

מאחלות לכולם/ן סוף שבוע טוב והרבה בריאות!

**נשמח לשמוע עוד קולות מהקהילה שלנו. רעיונות וחומרים לתוכן העלון
יתקבלו בברכה גדולה!**

Alon202070@wall.co.il

